

Dagboksblader fra Argentina

President Frondizi kaster hansken til peronistene

Undtagelsestilstand
med massearrest-
sjoner. Perons
«kronprins» Cooce
lar seg arrestere
for å vise at
peronistene ikke
har hatt kupplaner

John W. Cooce.

I de norske aviser har en kunnet lese at peronistene i Argentina hadde planlagt en statsomveltning og at president Frondizi har grepet inn med hard hånd og blant annet dekrettert unntagelsestilstand. Samtidig kom det så en uforståelig beretning om visepresident Gomez, som er blitt tvunget til å gå av fordi han hadde hatt lignende kuphensikter. Det var øyensynlig meningen at en skulle tro at han også spilte under dekke med peronistene. I nedenstående dagbokopptegnelser fra vår korrespondent i Buenos Aires får vi høre litt nærmere om det som virkelig har foregått. Det er stoff en ikke finner i noen annen norsk avis, fordi deres oppgaver er å skjule sannheten. Ellers viser vi til siste Argentinabrev som vi bragte i nr. 36. Innledningen til disse begivenheter som nå ryster landet var det attentat som var planlagt mot Frondizi under besøket i Paraguay og den forutgående historie med mordet på den jødiske advokat Satanowsky som ble tatt avdage etter å ha utfordret gorillaene med ubehagelige undersøkelser. Vi gir ordet til vår korrespondent, som forteller om de siste begivenheter:

Buenos Aires, 11. november. Det argentinske nåtidsdrama utvikler seg fortsatt i ri-

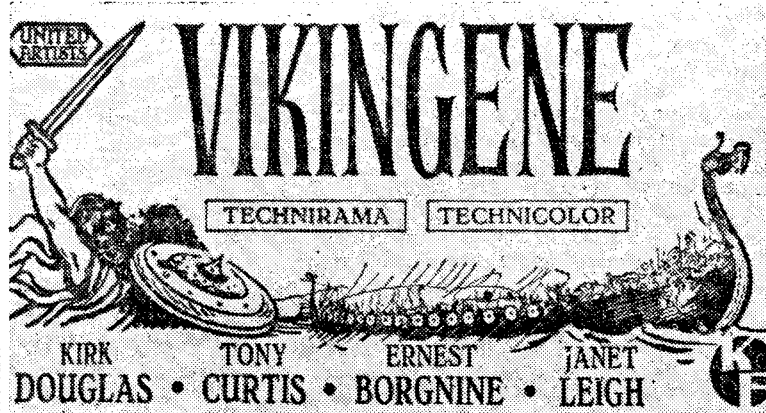
nelt moment som inntreffer må man nesten knipe seg i armene og spørre om sånt virkelig kan skje midt i blant oss i det tyvende århundre. Jeg vil ikke her peke på noe spesielt men bare vise til de foregående Argentina-reportsjer i bladet. Situasjonen er faktisk så kaotisk og usikker at man ikke vet hvem som kan sitte i spissen for landets styre fra den ene dagen til den andre.

Regjeringen har i dag innført unntagelestilstand over hele landet for et tidsrom av en måned. President Frondizis korte radiotale søndag aften var, i motsetning til så mange ganger tidligere, holdt i en meget skarp tone. Herunder refset han således peronismen offentlig for første gang siden dens fall for tre år siden. Dr. Frondizi sa at den pågående petroleumsstreik og de generalstreiker som CGT har bebudet for slutten av denne måned er ledd i en klar undergrunnsvirksomhet som har til hensikt å styrte regjeringen. (Det samme var den gorillistiske legestreiken, videre universitet og de høyere skolemyndigheters streik, «de 32 gule»s jernbanestreik likeså, uten at regjeringen derfor ringte med alarmklokke som under denåværende omstendigheter).

Ifølge dr. Frondizi er det først og fremst kommunistene som står bakom petroleumsstreiken, interesserte nr. 2 er peronistene, som gjennom denne arbeider for å gjeninnføre «det styrtede diktatur» etter direktiver fra utlandet. Hertil bemerker peronistene forarget at de har plassert Frondizi på presidentstolen etter direktiver fra samme utenlandske kilde, som ikke er noen annen enn expresident Peron i sitt eksil i Ciudad Trujillo, den dominikanske republikk. Peronistenes deltakelse i petroleumsstreiken har skapt ikke så liten forvirring og forundring, idet denne har som formål å omstøte regjeringens inngåtte oljeavtaler med utlandet, og «de 62» organisasjoner av CGT og flere ledende peronistpersonligheter har tidligere uttalt seg positivt om de samme. Denne holdning blir imidlertid oppfattet som et taktisk trekk fra peronistisk side for å fremme denne sektors krav gjennom press på regjeringen.

Grupper av opphissede personer trengte inn i senatet for å «ta» visepresident Gomez. Herunder ble det forårsaket endel materielle skader, og visepresidenten selv, som oppholdt seg på sitt kontor i Senatet, måtte barikadere dørene. Han sendte et inntrengende telegram til dr. Frondizi om at han befant seg i livsfare og ba om garantier for sitt liv.

Grov sjikane av norsk historie

Filmen en orgie av hensiktsløs råskap

En må undres på hvilken oppgave norsk Filmsensur har, når henimot alt synes tillatt på det hvite lerret.

Et særdeles avskrekkende eksempel er den oppreklamerte, og overreklamerte Viking-filmen fra Hollywood. Så meget verre som filmen delvis er tatt opp i norske fjorder og med norske statister, og således direkte henspiller på norske vikinger.

En orgie av raskap, slagsmål, rått og brutalt prat, mishandling av vergeløse, drap, ville drikkegilder, med og uten lettferdige kvinner, — juggel i verste Hollywoodstil.

En frastøtende råttamp av en «viking» spilles av Kirk Douglas, en av Hollywoods røde garde. I all sin innbilskhet er rollen så overdrevet at den trass i sin sadistiske grusomhet, av og til virker latterlig. Og folk brølte av og til av latter når grusomheten var på det verste — det var rent grotesk.

At de norske vikinger, som andre vikinger fôr fram med

ner som en følge av unnagel-
sestilstanden fant sted, be-
sluttet «de 62» å erklære to ge-
neralstreiker av 48 timers va-
righet senere i måneden. Fag-
(Forts. s. 8).

Dr. Alejandro Gomez.

ild og sverd skal ingen kunne
benekte. Men det var ikke
målet slik dette produkt
gir inntrykk av.

Filmen er ikke annet enn en sjikane av de stolteste kapitler i Norges historie.

Dette var ikke blodtørst kvinnerov og plyndring som var det mest fremtredende trekk hos de norske vikinger, men deres helt enestående **statsdannende evner**. I denne forbindelse vil vi minne om den **positive** side ved vikingetogene, slik Vidkun **Quisling** fremstiller det i en tale 12. mars 1941 og som vi her gir et utdrag av:

Fra midten av år 800 til midten av 1100, i løpet av 300 år seilte nordmennene sammen med andre nordboer i store skarer til fremmede land, og overalt grunnla de nye stater og brakte med seg en fast, løvbundet rettsordning, skapte autoritet og disiplin.

I det 9. århundre ble nordmennene herrer i Island og over store deler av Skotland, Færøyene, Shetlandsøyene, Crkenøyene, Hebridene og øya Man. De erobret Dublin og nordmannen Olav Hvide ble konge av Island. Etter å ha besøkt Island, oppdaget de Grønland og Nord-Amerika 500 år før Kolumbus.

(Forts s. 7

Les om:

Mordere på ferde i Bonn
side 6

Nyordning og møtstand

**Konrad Sundlo om
bolsjevikparadiset II**
side 5

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

KNUT SOLLID:

Betraktninger omkring Morgenposten og Løberg

Det burde være unødvendig å ofre trykksverte på det som disse to har brakt til torvs. Men tidligere og nyere forestelser har dessverre brakt meg til å betvile mange av mine medborgeres åndsevner når det gjelder å kunne skjelle mellom sannhet og løgn i dette «landssvikspørsmålet».

«Forbryteren kretser omkring åstedet». Det må være forklaringen på at rettssvikene stadig drives frem av sin onde samvittighet til fornyede angrep på «landssvikene». Det skulle jo ellers synes snart å være nok etter at vi er dømt og fordømt og spyttet på nå i snart 20 år.

Inntil kjedsommelighet er det nå tusen ganger fastslått og erkjent av alle ærlige mennesker at det var «ridderne av det brukne gevær» som i 1940 hadde skylden for ulykken som velte inn over oss. Der lå altså hele det norske folk slått flatt til jorden. Alt var tapt, landet, makten og æren. Ja, æren også, for maken til elendig «felttog» har vel aldri før blitt prestert av noen nasjon. Hvor har det hendt før at landets hovedstad er erobret av et par hundre mann, som ble geleidet inn i byen av stedets politi?

Etterhvert gjenerobret Nasjonal Samlings folk endel innflytelse under stadig tau- trekking med tyskerne. I alle saker av betydning for landet sto Quisling og hans ministre i stadig underhandling med Reichskommisariatet for å oppnå størst mulig fordel for det norske folk. Det er nå en kjent sak at Quisling herunder kom i sterk opposisjon til Terboven. Dette vet alle nå. Men under okkupasjonen greide løgnagitasjonen å forkludre denne sannhet. Det ble sagt at NS hadde «tilranet» seg makten ved hjelp av tyske bajonetter. Men dette må vel være å stille saken helt på hodet. For hvem ranet de isåfall makten fra? Fra nordmenn kunne det ikke være, for vi lå «flåte til jorden» uten enhver makt. Fra oss var det sannelig ikke lenger noen makt å rane. Saken er klar. Den makt og innflytelse som NS etterhvert fikk måtte man «rane» fra dem som hadde makten, nemlig tyskerne. La nå ikke denne enkle sannhet mere bli forvrøvlet.

Så er det påstått at denne smule makt ble brukt til skade for landet, og man har endog sett seg istand til å be- regne skadens størrelse. Det ble 200 millioner kroner, akkurat på øret! Men maken til regnskap har vel aldri før

sett dagens lys. Det var kun utgiftsposter!

De innvidde vet naturligvis nå at dette regnskapet er rivende galt og de vet også at NS-styret under okkupasjonen var til fordel for landet, sammenlignet med et eventuelt tysk militærstyre. Da skulle det etter 5 år sett nydelig ut på kontorene og i arkivene. Ikke så meget på grunn av tyskernes ondskap, men på grunn av at de selv sagt ville vært ukjent med våre forhold. Det var imidlertid denne situasjon mange «gode nordmenn» ønsket. Kfr. boken til generalkonsul Ellef Ringnes. Jeg skrev at de innvidde, det vil si makthaverne, vet dette nå, eller de burde vite det. Det som gjenstår er at de bekvemmer seg til å ta konsekvensene av denne viten. Det er det vi «landssvikere» venter på.

Opplysningsvirksomheten til vårt Forbund har en vesentlig del av æren for at sannheten om disse ting etter hvert har gått opp for flere og flere. Hvordan skulle det gått an å leve her i landet for «landssvikere» dersom all meningspåvirkning i disse spørsmål skulle være overlatt til alle Løbergene, og alle Morgenposter og Dagblader i dette land? Det er nivist å tenke på!

Så kom 1945. Den såkalte heimefront, hvis nasjonale beskaffenhet var temmelig broket, spratt fram på alle veier og i alle avkroker. Vepnet til tennene stormet de i nattens mulm og mørke inn i husene til ubevæpnede folk, ja helt inn på soveværelsene til gamle menn og koner. Med børsa i anlegg kommanderte de påkledning og avsted bar det til fengsler og konsentrasjonsleirer. Ja, endog inn på sykehus og sanatorier stormet de og dro pasienter med seg. O, hvilke helteedader ble ikke øvet.

Men hva hendte? Jo, ikke en eneste «landssviker» gjorde den minste motstand. Alle fulgte villig med. Og det av den grunn at man nærmest betraktet det som en dårlig spøk. Og tiltross for sult og tortur i fengsler og leirer har det til dags dato ikke forkommet en eneste gjengjeldelsesaksjon fra «landssvikernes» side. Enda man kunne hatt god grunn til det. Det eneste livstegn man i denne forbindelse har sett fra de mishandlede er at de stillferdig og på en i alle deler lovlig måte har forsøkt å spre opplysning om makthavernes uhørte fremferd. Men også denne virksomhet stilles det alleslags hindringer iveien for.

De alliertes krigsmål var å nedkjempe Hitler og Quisling.

De to skulle være identiske med roten til alt vondt i verden. Krigsmålet ble nådd så fullstendig som overhodet mulig. Og så ble vel alt bra? Som svar på dette tør det være nok å referere hva en kronikør sa i radio nylig: «I denne tid har den brutale makt satt seg på tronen og redslene er større enn som aldri før». Og Morgenposten skrev for noen dager siden: «Vi må nå snart legge alt som heter internasjonal avspenning på hyllen». En rekke «gode demokratiske» stater begår de redselsfulleste forbrytelser i koloniene. Og verdens folk skjelver i frykt for hva seierherrene fra den annen verdenskrig vil komme til å føre menneskeheten opp i. «Atomdøden» og den totale utslettelse av verdenskulturen spøker like om hjørnet. Og her hjemme øves mord og ran av ungdom som såvidt har kastet barneskoene. Og frem og tilbake over seierherrenes landegrenser strømmes flyktninger i millionvis. Følgen av alt dette er bl. a. at sinnssyke- asylene er fylt til siste plass og utenfor står det folk i kø for å slippe inn. Der står vi og verden nå!

I denne situasjon er det at Morgenposten og Løberg finner tiden inne til enda en gang å overfalle oss «landssvikere» og skape enda mere uhygge og nervepåkjenning. Oss som intet høyere ønske har enn å få leve i fred, og som ikke har laget istand mere bråk enn det som makthaverne selv har fått istand. Men en ting må vi forbeholde oss rett til, nemlig på lovlig måte å arbeide for en revisjon av dette rettsoppgjøret, et oppgjør som vel nå snart alle lovkyndige her i landet mener er galt og som i dette syn har fått medhold av de aller fremste svenske rettslerde.

FARMAND skrev nylig: «Det er en selsom opplevelse å vandre gjennom det norske rettsvesens korridorer helt opp til høyesterett og bli dømt for noe man ikke fatter er galt».

I Morgenposten for 4. november står det noe som avisen kaller «Gulkorn»: «I denne verden er ingen unyttig som letter byrden for en annen». Men hva skal man så si om et menneske som gjør byrden tyngre for andre ved hjelp av løgn og bakvaskelse? Dette «gulkorn» burde bringe Morgenposten til ettertanke.

Knut Sollid.

Ord for dagen:

Forskjellen på det mulige og det umulige er at det siste tar litt lenger tid enn det første.

Vellykket fylkesmøte i Drammen

Under ledelse av fylkestiltsmann dyrlege O. K. Opsahl holdtes fylkesmøte den 18. november på hotell Central i Drammen. Forbundets formann Anders Hafskjold redegjorde for sitt saksanlegg mot Morgenposten. Forsamlingen hadde ingen invendinger å gjøre mot den valgte fremgangsmåte.

Alexander Lange refererte fra foredraget i Trondheim og fra den hyperinteressante doktordisputas over Thomas Wylers bok Nyordning og motstand.

Møtet ble i enhver henseende meget vellykket.

Løbergs interpellasjon

Herr redaktør!

Tillater oss å be om litt spalteplass i Deres avis i forbindelse med herr Sverre Løbergs grunngitte spørsmål i Stortingets spørretime. Sverre Løberg sa bl. a. at ledelsen (i Folk og Land) «har ikke oppgitt en tøddel av sin tidligere oppfatning og de har intet lært av det som er skjedd».

I den anledning vil jeg svært gjerne få stille herr Løberg et spørsmål:

Er det virkelig Deres oppriktige ønske, herr stortingsrepresentant, at tidligere NS-medlemmer skulle forandre sin oppfatning?

De kan da ikke være totalt uvitende om, herr Løberg, at der aldri her til lands har eksistert et parti med en mer radikal anti-kommunistisk innstilling enn nettopp NS. — Jeg kan ihvertfall forsikre Dem om, herr Løberg, at ikke bare «Folk og Lands ledelse», men også de aller fleste tidligere NS-medlemmer — sikkert ikke akter å forandre en tøddel på sin tidligere oppfatning av det som var Nasjonal Samlings grunntanke: et tydelig og kraftig alternativ til kommunismen.

Tilslutt en liten «en passant» til deres uttalelse om at «vi intet skulle ha lært av det som er skjedd». — Hvilke interessante refleksjoner kan man ikke gjøre seg her. Vi synes det personlig er nok at De, herr Sverre Løberg og Deres parti ihvertfall har lært noe av det som har skjedd — nemlig dette: hvor åleglatt, smidig og lekende lett man kan gå fra den ene overbevisning til den annen — f. eks. fra det «brukne gevær» og Internasjonalen — til — «oppplantet bajonett» og Apakt.

Frontkjemper m/ familie.

Korrupsjon i Norge

Det var faktisk en fornøyelse å lese «Morgenpostens» skyllebøtte om Forbundet. Likeledes en viss manns spørsmål i Stortinget. Disse «herrers» åndelige tilstand må være alt annet enn behagelig. Hele eksplosjonen er jo for oss bare en oppmuntring — et bevis for at Forbundets arbeid har gjort god virkning. Og det er selvsagt av denne grunn at disse individer prøver seg med en slags berserkerangang. Men noen hoderulling blir det nok ikke denne gang. Derimot er Forbundet blitt kjent i alle landets krokar. Dette er selvsagt til stor gagn for oss.

Uelands artikkel i «Aktuel» kom også på et beleilig tidspunkt, og jeg skjønner at folk er betenkt over innholdet. Når det gjelder beskyldningen om korrupsjon, kan det være interessant å lese side 49 i Albert Henrik Mohns bok «Sørafrikansk Vulkan» der han omtaler korrupsjon i offentlig administrasjon og skriver «Det er korrupsjon over hele verden, i større og mindre målestokk». Han gjør intet unntak for Norge. Rettsaken mot «Morgenposten» vil kanskje vise hvor langt opp på målestokken korrupsjonen rekker i dette Berggravredne land.

Jeg vil gjerne ønske de hjemsøkte den beste lykke i felttoget mot berserkerne — og hilser alle kjente og ukjente venner.

Johs G. Tofte.

Hustomt

Hvem av mine lidelsesfeller kan skaffe meg en liten pen hustomt for bygging av hus i Oslos omegn.

Helst bygslat.

Opplysn. om vannspørsmål og alt av interesse.

Bill. merk.

«Hustomt et mål»

i denne avis's eksp.

Farvelegging v/ fotospesialist

Reproduksjon og forstørrelser utføres, hurtig og førsteklasses.

Send bilde eller film.

Farvelagt forstørrelse 18x24 cm etter film kr. 12.00. Etter fotografi kr. 14.00.

Forøvrig mottas alt fotografisk arbeid.

HARALD HOVIND

Buene pr. Tvedestrand.

Daglig friske blomster

KRANSER til alle priser
SYNNØVELIE
Blomsterforretning
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Vi, de rettferdige

Det må visselig klikke noe etsteds øverst oppe hos de folk som til og med offentlig gir uttrykk for at det er vi domfeldte tidligere NS-folk som bør «gå stille i dørene», som en eller annen uttrykte seg.

Naturligvis er det ingen som har større grunn enn oss til å smelle med døren! For rent bortsett fra dette at vi er dømt ved ulovlige særdomstoler etter ugyldige lover, så hører jo vi til de få her i landet som virkelig har gjort opp for oss. Vårt liv og vår ferden er omhyggelig etterforsket og gransket av en påtalemyndighet hvis eneste higen og ønske var dette å finne noe galt. Dommen over oss ble avsagt av allehånde juridiske Erik Solemer med deres lydige jøssingmeddommere, så offentligheten kan visselig føle seg overbevist om at fingrene ikke ble lagt imellom. Det var såvisst ikke den ringeste småforseelse som ikke kom med på regnskapet. Så vi har intet mere å skjule.

Alle vet vel også hvorledes det var i fengslene og straffeleirene — som her i landet altså ikke må kalles konsentrasjonsleire. De vet at fangene ble mishandlet på forskjellig vis, de vet at mangelsykdommene herjet, og de vet at stort verre forhold ville det være vanskelig å finne frem til for straffesoning. Hadde kriminelle fanger blitt utsatt for slikt ville pressen skreket over seg.

Vi har altså sonet vår straff for det gale vi måtte ha gjort i en oppreven og vanskelig tid — og hvem kan slå seg for sitt bryst og si at en alltid har gjort det beste, eller for den saks skyld det riktige? Men hvorfor skulle så vi gå stille i dørene? Vi, de eneste som er blitt gransket med mistankens skjerpede blikk av folk som så det som et personlig nederlag hvis de ikke kunne påføre oss noe?

Det står til alle landets Dagblader og Løberger å forklare dette. Det står til dem å forklare oss og andre hvorfor de som er gransket og har tatt sin straff skulle behøve å senke sitt hode, mens alle de titusner som ikke er gransket og ikke har avsluttet sitt regnskap skulle ha noen grunn til å si oss noe.

Vi sier ikke dette i håp om at det skal gjøre inntrykk på de onde krefter som fortsetter sin hets og som turer frem i sin selvgodhet, for det er andre mål enn rettferd og sannhet de folkene forfølger. Vi sier det nærmest til de av våre egne som fremdeles tror at de må gå uhyre stille i dørene, som tror at de må be om unnskyldning for at de får lov å eksistere i det samfund de har gjort opp med så grundig som ingen før og siden i dette land!

Opp med hodet og vekk med denne fjollete unnfalleshhet! Vi har ingen grunn til å være på defensiven. Det er vi som presenterer en ubetalt regning for det norske samfund, mens vi selv har betalt vår regning med blodige renter til siste rest. Ingen har noe de skulle ha sagt oss.

Altfor lenge har vi latt oss dupere av denne evige hetspropaganda og av våre forfølgeres argumenter. Vi har latt oss drive over i en forsvarsstilling under presset av en ensrettet propaganda. Men vi hører ikke hjemme der! Den som har gjort opp for seg har, som også den svenske professor Sundberg sier, ikke behov for ytterligere tilgivelse av dem som ikke er gransket og som sikkerlig har uoppgjorte synder. Vi har ingen grunn til å bøye hodet beskjemet når noen snakker om Jern-Gustaver og Pistol-Schuberter, for hadde vi vært av den typen ville vi sikkert ikke hatt anledning til å ta imot fornærmelser og ny hets idag. Da ville vi ha fallt for «de rettferdiges» kuler. Men har de som

Sannheten om Heydrich

Retten slår fast at han ble myrdet av britiske agenter.

Aviser både her hjemme og ute i den verden som bekjenner seg til humaniteten har gjort et stort nummer av at enken etter den stedfortredende riksprotektor i Böhmen Heydrich, som ble myrdet av britiske fallskjermagenter, er tilkjent en forøvrig meget beskjeden enkepensjon. Særlig har naturligvis den berømmelige «Frankfurter Allgemeine Zeitung» rast mot denne rettskjennelse, sier NATI-ON EUROPA.

Nå har presseavdelingen ved Landessozialgerichtes Schleswig sendt ut en erklæring i anledning angrepene. Det heter i denne bl. a.: Etter det som fremkom ved bevisopptagelsen står det fast at drapet på Heydrich ikke skyldtes innenlandske krefter (i Böhmen). Fra den derværende motstandsbevegelse ble det til og med over radio advart mot det av innenrikspolitiske grunner. Attentatet er utført av tsjekkiske frivillige med understøttelse fra England. Attentatmennene var utdannet i England og sto under britisk militærordre. Hensikten var å frembringe uro og usikkerhet i Böhmen for å binde stridskrefter der og forstyrre den krigsviktige produksjon. Drapet på Heydrich kan derfor ikke tas ut av sin sammenheng som krigshendelse og må iallfall for en vesentlig del henregnes til den militære krigføring.

mishandlet oss i fengsler og leirer gjort opp for jern-gustaveriet sitt?

Vi forlanger heller ikke noen slik soning, for hvorfor iallverden skulle vi ville en synders død? Men vi venter en aldri så liten unnskyldning og beklagelse, for eksempel fra den presse som gjorde svineriet mulig, som hisset folk til mishandling og sadisme. Og fra de jurister som unnlot å beskytte de ulykkelige fengslede. Og de stortingsmenn som lot det skje og som strødde sand på London-regjeringens ulovligheter. Og fra denne regjeringens egne medlemmer, de som ifølge Trygve Lie bebreidet selveste Molotov at han var for «soft» når det gjaldt «landsvikerne».

Det er den unnskyldning vi venter på, og at samfunnet vil gi oss den samme rett som f. eks. til og med Rottenikken fikk til å få prøvet sin sak på ny da sinnene falt mere tilro. Imens kan vi trygt holde hodet høyt, fordi vi har gjort opp selv for løgn og bedrag som våre politiske motstandere har «etterforsket» sammen om oss, og selv etter særlover laget for å ramme oss.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Medlemsfortegnelse

(Trykt på Aas og Wahls boktrykkeri, Oslo november 1943).

(Fortsatt fra Folk og Land nr. 27, 29, 30, 31, 33 og 37).

Norges Granitindustri Eksportforening A/S, Fredrikstad.

Norges Hypotekbank, Nedre Vollgate 11, Oslo.

Norges Industriforbund, Rådhusgt. 25, Oslo.

Norges Kooperative Landsforening, Kirkegaten 4, Oslo.

Norges Rederforbund, Rådhusgaten 25, Oslo.

Norges Trelastforbund, Kongensgate 15, Oslo.

Normann, Carl, Kunstverlag, Hamar.

Norrige A/S, «Bayer»-Pharmazeutika, Prinsens gt. 2, Oslo.

Nørøna Fabriker, A/S, Schleifscheibenfabrik, Porsgrunn.

Nørøna Skofabrik A/S, Hamar.

Norsk Akkumulator Co. A/S, Pilestredet 75 c, Oslo.

Norsk Aktieselskap Philips, Kirkeveien 64, Oslo.

Norsk Aluminium Company A/S Løkkeveien 9, Oslo.

Norsk Amerikansk Mineralolje-compagni, A/S, Kongens gt. 18, Oslo.

Norsk Bims og Trasskontor, Geldmacher & Co. A/S, Baumaterialien-Import, Fr. Nansenpl. 4, Oslo.

Norsk Casiras A/S, Industriveretretungen, Storgt. 20, Oslo.

Norsk Celluloseforening, Dronningensgt. 10—12, Oslo.

Norsk Dynamoverksted, N.D.V., Fabrikation elektr. Maschinen u. Apparate, Bergensgt. 41, Oslo.

Norsk Elektrisk & Brown Boveri (NEBB), Postboks 429, Oslo.

Norsk Garveekstrakt & Kemisk Fabrik A/S, Gerbextrakt u. Chemikalien für die Gerberei-Industrie, Bergen.

Norsk Glidelåsfabrik A/S, Reissverschlüsse, Tønsberg.

Norsk Hydro-Elektrisk Kvælstof-aktieselskab, Salpeter und Stickstofffabriken, Solligaten 7, Oslo.

(Fortsettes i neste nr.).

AVISEN VÅR

En av Folk og Lands lesere skriver til redaksjonen:

«Det er med glede og forventning at en imøteser hvert nytt nummer. For å si det på en annen måte: Det er rent blitt moro å være NS!»

Hvis det er som vi håper, og som det økede abonnement tyder på, at ikke så få deler denne mening, så vær så snill å huske på at det koster penger å utgi en slik avis. Vi trenger flere abonnenter og vi trenger også bidrag utenom abonnementet fra dem som har anledning til å yde litt!

Bladets voksende popularitet har som våre lesere har sett allerede forårsaket bølger i presseandedammene rundt omkring. Det er slutt med «roen omkring rettsoppgjøret». Det rustes på ny til kamp mot oss fra alle mørkemenn. Kjemp igjen ved å støtte opp om Folk og Lands kamp for sannhet og rett.

Hva man ler av i Tyskland

«Ulbricht er en idiot», sa en 90-åring i den tyske østzone og ble av retten dømt til 12 måneders fengsel. «Hva? 12 måneder?» spurte den gamle. «I 1912 sa jeg det samme om Wilhelm II. og i 1936 kalte jeg Hitler en idiot, men da slapp jeg med en måned». «Ja, det gjelder det samme her», hevdet dommeren. «De får 1 måned for fornærmelsen og 11 måneder for å ha røpet en statshemmelighet».

Men det er mange andre som bør gå stille i dørene inntil de også får gjort opp for seg. Og gjør de ikke det, så får de finne seg i at vi fortsetter granskningen av dem.

Flinke elever

Det later til at Morgenposten og dets drabanter Dagbladet og Aktuell allerede har dannet skole. Iallfall har noen av disse blads venner moret seg med i nattens mulm og mørke å klistre plakater på vinduene i Forbunds-kontoret.

Vi er naturligvis ikke så hårsåre av oss at vi får vondt om noen setter opp et digert NS-merke på vinduet, og heller ikke gjør det oss større om de anonyme på dette vindu forteller at «dere er uønsket», for det kommer naturligvis an på hvem det er som finner oss uønskede. Det som irriterer oss svakt er det bry vi har med å fjerne de infantile skriverier igjen. Og det ville kanskje vekke offentlig anstøt om NS-merket ble stående.

Det begynner faktisk å minne om «gamle dager» dette med plakater, avisskriverier og skjelsord og det er aldri ille for noen å møte sin fortid hvis en har god samvittighet. Men — særlig «demokratisk» og forfinet er vel denne kampmåte med plakater på vinduene neppe? For skal det ha noen slags fornuftig mening i det hele tatt, så må vel den være å få lokket noen tilstrekkelig enfoldige til å fortsette med mere slående og brutale midler etter at det var satt et kors på døren vår.

Julehilsner

vil vi ta imot i Folk og Land også i år. Prisen er kr. 10.— pr. stk. som sendes sammen med bestillingen — eventuelt over postgiro 16450. Vi må ha hilsnene her senest 6. desember.

FOLK OG LAND
Postboks 3214

Grunnleggeren av de tyske seire

Heinz Guderian: «Panzer-Marsch!» Schönd-Verlag München-Lochhausen. Selges i Folk og Lands Boktjeneste.

Det var noe av en skjebnens ironi at det Tyskland som i første verdenskrig nesten ble rent overende av engelskmennenes nye våpen, de pansrede stridsvogner, i den annen verdenskrig, bare tyve år etter, selv revolusjonerte hele krigføringen ved sin dristige anvendelse og utnyttelse nettopp av panservognen. Æren for dette har i første rekke generaloberst Heinz Guderian som tvers gjennom motstand og kritikk, gjennom utrettelig innsats og med glødende tro i løpet av fattige seks år bygget opp det nye våpen som rent alle de europeiske armeer overende. Og det var Hitler selv som også på dette område slapp det nye til mot majoriteten av sakyndiges advarsler.

Idag er Guderians form for panserkrigen akseptert av en hel verden. Det står ikke lenger strid om hans syn og hans geniale forutseenhet når det gjelder å ta konsekvensen av dette at motoren i seg selv er et nytt våpen som må få virke i selvstendig innsats. Panservogner som ikke får anledning til å utnytte farten fordi de bindes til bare å følge infanteriet, gir avkall på sin halve styrke. Naturligvis vil infanteriet i sine oppgaver alltid trenge understøttelse av pansrede vogner med artilleri, men en slik anvendelse er ikke tilstrekkelig til å skape bevegelse i krigføringen, til å bringe de store avgjørelser slik som panserdivisjonene gjennom selvstendig innsats gjorde det gjennem nesten hele annen verdenskrig. Det er med panservogner som med artilleri, at de har en tosidig oppgave, både som ledsagevåpen for infanteriet og i fri innsats innen operasjonens ramme.

Generaloberst Guderian døde selv i 1954 etter å ha tilbragt år bak piggråden som de andre tyske generaler, men han etterlot seg opptegnelser og utredninger om panservåpenet og panserkrigen som er gjort tilgjengelige for etter-

verdenen i boken «Panzer-Marsch!». Det er den nåværende generalinspektør for pansertroppene i den nye tyske Forbundshær, general Oskar Munzel som har bearbeidet det stoff general Guderian etterlot seg. Resultatet har blitt en lærebok i panserkrig som har vakt oppsikt verden over, og som vi håper også det lille norske panservåpen vil hente impulser fra.

Boken er forsynt med en rekke instruktive skisser, blant annet til de taktiske oppgaver, og også alle tekniske data vedrørende tyske panservogner, sammen med fotografiske gjengivelser og tegninger. Det er annet opplag av boken som nå er kommet, og den er derfor bragt helt ajour, blant annet med et avsnitt om det nye tyske panservåpen, det som hele Europas forsvar er så avhengig av.

Det er en uhyre verdifull bok, som vi vil anbefale på det beste, først og fremst til alle militære og militært interesserte. Det er en glimrende gave til enhver offiser, uansett politisk syn, og særlig bør den være noe av en bibel for befal ved de unge norske lette topper, kavalleriets arvtager her som i andre land.

O. M.

Litt om rasediskriminering

Fra boken «A Racial Program for the 20th Century» av den amerikanske kommunist Israel Cohen, gjengis nedenstående sitat:

«Vi må være klar over at vårt partis mektigste våpen er å skape uro omkring rasespørsmålet. Ved å vekke den svarte rases bevissthet om at de i århundrer har vært undertrykt av de hvite, så kan vi gjøre den mottagelig for verdenskommunismens pro-

NYORDNING OG MOTSTAND

Johan Vogt reviderer historieforfalskning og ber doktoranden Wyller fortsette med å avlive legender

Doktordisputasen om dosent Thomas Wyllers legende-avliveise «Nyordning og Motstand» hadde et mer interessert publikum enn presse. Pressen refererte stort sett doktordisputasen i den søvnige og desorienterte tone som er norsk pressetradisjon når det gjelder doktordisputaser. Disputasen ble brodert med megen munterhet. Doktoranden syntes under hele disputasen å forundre seg over at ikke den spesielt kritiske herr professor dr. Magne Skodvin og heller ikke annenoppo- nenten hadde funnet frem til de svakheter avhandlingen hadde i doktorandens øyne! Dette var virkelig en i vitenskapelig henseende særdeles lovende innstilling hos Thomas Wyller. Ti Universitetets gamle festsal er skapt i en lykkelig og forgangen epoke: Videnskap parret med selverkjennelse og humor.

Professor Magne Skodvin hevdet at doktoranden overvurderte spenningsforholdet mellom Quisling og Terboven. Det var mer «usemje millom allierte». Ja, det var jo en av legendene at Quisling var en lydig satellitt av Terboven.

Skodvin, som ga megen ros til doktoranden, hakket imidlertid nokså kasuistisk på ham uten at vi farten har kunnskap nok til å skifte sol og vind mellom partene. Skodvin sa blant annet at Stortinget var hovedverket i det system Quisling ville rasere. Rikstinget så Quisling reist på ruinene av Stortinget. Han mente at Rikstinget ruvet for stort i doktorandens tanke.

Skodvin blir dessverre ikke adekvat referert her, da han var vanskelig å høre fra referentens plass. Det skal lates ham (og hans lærer profes-

gram. I U.S.A. må vi gå frem med list, for å vinne den endelige seier. Mens vi hisser opp negerminoritetene mot de hvite, vil vi bestrebe oss for litt etterhvert å opparbeide et skyldkompleks for deres utnyttelse av negrene. Vi vil hjelpe negrene til å stige i betydning på alle områder, i vitenskapen som i sporten og underholdningsbransjen. Med denne prestisje vil de bli istand til å gifte seg med hvite og starte en prosess som tilslutt vil bringe USA på våre hender».

*

Visse norske preseorganer deltar livlig i propagandaen for dette «De 20. århundres raseprogram».

sor Sverre Steen) at han har tatt et langt skritt forbi den oppfatning som predikes av rektor Midgaard og Sachsenhausfange Sverre Løberg i Stortinget. Disse herrer bygger jo delvis på et apoplektisk følelsesliv, delvis på uvitenhet, men mest på direkte vold på det faktiske hendelsesforløp. Lider Skodvin ennå under en usalig hang til å skjele til «kretsen» under sin behandling av disse spørsmål?

Men det kunne man ikke beskyldte annenoppo- nent professor Johan Vogt for!

Her har vitenskapen fått en lynende klar forsker som i dag ikke er redd for å synge ut om forskningens siste resultater hva angår 9. aprilkomplekset i Norges historie. Han lykkønsket Wyller med avhandlingen.

Johan Vogt, gjemmer ikke ordene bort i munnen, men taler klart og greit — en farlig matador i den vitenskapelige arena. Det er ingen særlig skjeling til gamle kjepphester og «rørsler» der i gården! Han uttalte at det ennå må utføres et omfattende arbeid før vi kan danne oss et objektivt bilde.

Idetheletatt bød disputasen på uttalelser om motsetningsforholdet mellom Quisling og Terboven, om Quislings nasjonale innsats også for det besatte Norges velferd — den nye korrigerte historieoppfatning, som ennå ikke er nådd bort til Storting og Styringsverk, hvor den ville volde megen blodstigning.

Professor Johan Vogt bekjente hvor vanskelig det er å være objektiv i denne materie, det var klart for alle tilhørere at han selv ikke kapitulerte for denne vanskelighet. Han la også vekt på den svære betydning den menne-

skelige dumhet spiller ved tilblivelsen av historiske hendelser.

Erkjennelsen av de begivenheter doktoranden behandler er rykket langt foran folkets. Det er på tide at sannheten får ut fra studiekamrene og blir et almeneie — til motarbeidelse av vondt blod.

En høy prelat hadde skrevet noe som Vogt presiserte aldeles ikke holdt stikk:

«Hva lå der i den handling å stå som medlem av NS?

Svaret er enkelt og kjent av alle. NS gikk bare sammen med fienden i den kamp han førte, NS benyttet seg av fiendens våpen til under kampen å overfalle sitt eget folk. Mens folket lå der bakkundet av Gestapo og med Wehrmachts bajonetter over seg, grep NS anledningen til å herje offeret og fremme sine egne formål».

Referenten forsto prof. Vogt derhen at han mente ovenstående ikke var en riktig skildring av de historiske forhold.

Han understreket at den motstand som Wyller behandlet rettet seg først og fremst mot NS, i den form at motstandskreftene sprang til tyskerne og klaget på NS og lovet stigning i produksjonen, hvis man ble kvitt NS.

Motstanden var altså ikke først og fremst rettet mot de tyske krigsangstrelser! Det var en av doktordisputasens vesentlige sannheter. Som man vil ha sett av avisenes referater kan ikke slike sannheter refereres! Folkets søvn vil lide av det!

Vogt uttalte usminket at hele Norges næringsliv arbeidet for tyskerne — 450 000 mann var direkte isving. Tyskerne nådde det vesentligste mål:

Det ble ikke noen kamp på den viktigste front — den økonomiske.

Han nevnte de fire typer på tysk installering: Den danske forvaltningsordning, den norske okkupasjon, protektorat og guerilla. I Norge brukte tyskerne NS-spisser som «lynaveidere». NS var ikke bare redskap for okkupasjonsmakten. Det ble også av NS med held søkt å beskytte Norge mot tyske krav.

Det var ikke riktig at det hadde vært Quislings mål å bli kvitt Stortinget eller kongehuset. Men enkelte NS-ledere turet fram i dårskap.

Professor Johan Vogt kritiserte ellers NS for partiets holdning mot fri meningsytring. Han refererte fra en tale av dr. Gulbrand Lunde i (visstnok) 1942 hvor Vogt hevdet at Lunde fremkom med en sjikanøs omtale

Professor Johan Vogt.

(Forts s. 7).

,Verdenshistoriens største tragedie'

sa Maxim Gorki om bolsjevikenes redselsvelde

Oberst Sundlo forteller Folk og Lands lesere egne opplevelser fra Sovjet

Fra hungerangsten i Russland i 1940-årene.

II

Jeg ordnet med Viborg-fisken og så den overlevert til en mager forsulten skolebestyrer som takket meg med tårer i øynene.

Så var det partiet i Abo.

Nansen hadde bestemt at partiet skulle overtas av russerne på grensestasjonen Ravajokki, så jeg tok med meg en russisk motbiter for å se på partiet.

Fisken lå i en steinsatt kjeiler hvor der var silret inn så meget vann at der var lagt noen planker på gulvet for å hindre tilsløsing av skotøyet. Fisken lå i kasser og små eke-træsfustasjer og jeg lot slå opp et par kasser og et par fustasjer for å se hvordan det var. — Og fisken var hvit og så fin ut. Sovjets representant hadde ikke noe å bemerke, men kvitterte for motbiter. — Og så reiste jeg hjem til Norge.

Noen uker senere fikk jeg brev fra professor Nansen som ba meg si min mening om en vedlagt skrivelse fra Sovjet.

Jeg studerte skrivelsen, som mildest talt forbløffende, idet den først fortalte at klippfisken var fordelt over store deler av europeisk og asiatisk Russland. Blant annet var 1500 kg. sendt til Sentral-Asia. Og hva fisken i Abo gikk så påsto slynglerne at fisken var råtten og utjentlig i menneskeføde og at det var 1 arschin, eller ca. 70 cm. ann i kjelleren!

Professor Nansen fikk høre in oppriktige mening:

All klippfisken var ganske

sikkert spist opp i Leningrad, og vel bekomme! Folket der trengte den så vel. A påstå at litt av fisken var sendt til Asia var bare tøv da det på den tiden bare gikk i tog i døgnet mellom Leningrad og Moskva. Og snakket om den råtne fisken og oversvømmelsen i kjelleren i Abo var rett og slett blank løgn.

Så spurte professor Nansen om jeg ville reise til Genua for å føre en mattransport derfra og til Odense, men jeg måtte dessverre si nei. Som min etterfølger anbefalte jeg Vidkun Quisling, så det var på denne måten han kom med i Nansens store hjelpearbeide i Sovjetunionen.

Ut på høsten 1921 var jeg tilbake i Trondheim og gikk en dag og spaserte på gaten sammen med en meget ansett redaktør. Han hørte på min beretning om turen til Leningrad og tittet så på meg sånn ovenfra og nedad:

«Det er ornili morsomt å høre på Dem, Sundlo. De forteller så interessant. Men det vet jeg jo at Nansen har mye bedre greie på Sovjet-Unionen enn De har!»

Den ansette redaktør var med andre ord en uforbederlig paradist-troende som sannheten ikke bet på.

Ut på vinteren holdt jeg rundt om i Trøndelag foredrag om min ferd for Nansen og et sted ble jeg av bygdens kirkesanger takket sterkt for «det opplysende og interessante foredrag».

Etterpå ble jeg stående i salen og prate med noen karer og kirkesangeren kom bort til:

«Si meg, kaptein Sundlo, De som kjenner Russland. Hvis vi sender litt mat til en adresse i Russland, vil da forsendelsen komme frem?»

«Komme frem?» Jeg begynte å le. «Vet De hva som hender hvis de sender en sekk med til f. eks. Samara? På første grensestasjon vil en toller stikke en kniv i sekken og tappe den for en del av innholdet, knytte igjen og sende sekken videre. Det samme vil første beste jernbanemann gjøre og hvis sekken kommer så langt som til Samara vil en eller annen knipe den nå tomme sekken for å lage klær av den til en av ungene sine. Så De kan være sikker — endte jeg. Den melsekken Deres kommer aldri helskinnet til Samara!»

Kirkesangeren ble stiv i blikket:

«Jeg beklager at jeg har takket Dem for foredraget!» sa han.

For han ønsket også å leve videre i drømmen om et paradis der borte i Øst.

— — —

I Leningrad hadde jeg oppsøkt Russlands store proletar-dikter, Maxim Gorki, og Gorki var i krigshumør:

«De har skutt noen inatt igjen», sa han.

Det hadde nemlig vist seg nødvendig for revolusjonens sak å få livet av noen av Gorkis venner, endel professorer og andre av den høyere intelligens, ialt 17 mann. Og så var de om natten blitt stillet opp mot en mur i Peter-Paulsfestningen og plaffet ned.

Jeg snakket en times tid med Gorki om Nansens misjon og om revolusjonen og da jeg reiste meg for å gå tilbød han meg å kjøre med seg da han som en av de få hadde fått beholde hestene sine.

Og så kjørte vi avgårde gjennom de øde gater og da vi skiltes rakte den høye, magre, barske kjempe meg hånden og sa:

«Hils Deres professor Nansen! Han gjør en god gjerning! Og De, unge mann, lev vel! De har opplevd verdenshistoriens største tragedie, men det er jo også en erindring!»

«Verdenshistoriens største tragedie?» Maxim Gorki hadde jo selv vært slusk og i årevis slukt landeveiens støv inntil hans geni brøt alle

(Forts. s. 6).

Omar Amin von Leers :

Øst- og Syd-Arabia

Det ildsfarlige område på Piratkysten dømt av England til levende forråtnelse

IV

Den saudiske provins Al Hasa.

Syd for og i tilslutning til Kuwait, bare skilt fra denne ved en mistroisk militærkorridor, følger den del av kysten i Den persiske bukt som hører til kongeriket Saudi Arabia og som samtidig er dettes guligrube og smertensbarn. Provinsen Al Hasa ble i 1913 erobret fra tyrkerne av den gamle konge Abdul Aziz Ibn Saoud. Den omfatter 100 000 kvadratkilometer og danner en vid slette fra det midlere arabiske høydeplatå. Fruktbarheten er således ikke liten, noe som har tilfølg at over halvparten av de 60 000 innbyggere er bofaste. Den største by ligger på en oase av samme navn. En viktig by er videre Oatit med 10 000 innbyggere og med sin havn Oqair, samt oljebyen Dhahran, viktig som amerikansk flyhavn og med 15 000 innbyggere. Videre nevnes oljehavnen Dammân. Gjennom det amerikanske selskap ARAMCO er Al Hasa blitt til et oljeområde av verdensbetydning. Men da intet kan stå særlig fast på ørkensanden, er der i ARAMCO's rike en gammel og farlig kommunistisk bevegelse med revolusjonære tradisjoner.

Allerede mellom år 868 og 883 hadde her zandscherne, fattige negerslaver, som ble brukt til å dyrke jorden, reist seg mot sine herrer. Her dukket den fra jødedommen kommende apostel, den radikale Schiitentums Abu Said Djan-nabi opp og stiftet den store sosialrevolusjonære bevegelse Karmatherne. Skjønt Islam lærer at «intet som tilhører en av dere kan tilhøre noen annen, hvis det ikke rettmessig er kjøpt eller bortgitt», så

oppsto det gjennom karmatherne en ekte kommuniststat som hadde stor likhet med den tidligere kommuniststat i Russland. Den støttet seg helt på håndverkslaugen og på arbeidsbroderskapen som overtok forvaltningen av landet ved hjelp av store rådgivere og blodig politiregjering. «Klassefienden» Elant karmatherne levet således de ideer som senere kom frem igjen med Karl Marx og hans disipler. Bortsett fra dette var denne karmatherstaten meget våpendyktig. Den bekjempet abbasside-kaliffene i Bagdad og til og med fatimidenene i Egypt. Dens hærer bortførte i 930 til og med kaabaen av Mekka, som først kunne tas fra dem igjen i 951. Man kan se på karmatherdommen som det mest vellykkede jødiske forsøk på å ødelegge Islam innenfra. Tiltross for at det var en hard politistat og skjønt karmatherdommen alltid ble hatet og bekjempet av de tyrkiske sultaner, er den ikke helt forsvunnet. Det finnes idag igjen ca. 60 000 karmather som med sin kritikk ikke engang stanser ved kong Sauds og de levende oljeprinsers hoff. De har fremdeles en moské Na'athil i oasen Hofuf og sitter med 20 000 tilhengere i den oppblomstrende by Qatif. Den herskende islamske retning i Saudi Arabia, wahhabitene, har forøvrig bare kunnet vinne en del av befolkningen. De fleste tilhører de gamle skoler til malekitene og hanbalitene.

De moderne oljearbeidere er allerede sterkt grepet av den arabiske nasjonalisme, noe som er naturlig på bakgrunn av Egypts fremskritt under ledelse av den geniale Gamal Abdel Nasser og det tilbakkøiggende saudiske statsvesen.

(Forts. s. 6).

Flotte arabiske typer av kongelig blod.

LØRDAG 29. NOVEMBER 1958

FOLK OG LAND

KAIROBREV TIL FOLK OG LAND:

Mordere på ferde i Bonn

Hetsartikkel i «Jiddische Zeitung»

etterfølges av attentat mot kjent araber

Bladet fabler om en «enhetsfront av nazister, arabere og kommunister»!

Det er litt av hvert som ikke omtales i den ensrettede norske presse, og det er naturligvis en grunn mere til at folk som vil følge med leser Folk og Land. Her bringer vi et Kairobrev med endel opplysninger om et attentat som for noen tid siden ble forøvet i Bonn mot Algeries sendemann i Bonn, advokat Ait Ahcen. Hendelsen har vakt den største harme og opphisselse i hele den arabiske verden.

«The Egyptian Gazette» i Kairo meddelte 6. november: «En talsmann for den algirske eksilregjering meddeler at det ble skutt på Ait Ahcen utenfor det tunesiske gesandtskap, hvorunder han ble hårdt såret. Ahcen, som førte en bil med fransk skilt, var på vei til gesandtskapet. Etter hans vogn kom en Mercedesbil, og skuddene falt etter hva politiet meddeler fra Mercedesen med et grovkalibret våpen. Vitner oppgir at det var to mann i den vogn hvorfra skuddene kom. Ahcen mistet herredømmet over sin bil og kjørte inn i portstolpen ved ambassaden. Han ble bragt til Johanitter-sykehuset, hvor han ble operert og fikk blodoverføring. Ahcen, som er 27 år gammel befinner seg i en alvorlig tilstand som følge av skuddsår i hodet».

Det pekes i arabiske kretser på det underlige sammen treff at det 30. oktober, en ukens tid før mordet, ble pekt på i «Jiddische Zeitung» i Buenos Aires at den samme Ahcen var en farlig mann. Avisen skrev blant annet:

«Enhetsfront av nazier, arabere og kommunister i deres fiendskap mot vestblokken og mot jødene. Fra vår Brüssler-korrespondent A. Dorf: Under 16 forskjellige dekknavn figurerer den nazi-arabiske organisasjon. Tyskerne ville hevne seg på vegne av sin «fører». Forbausende opplysninger herom bringer George Blis i avisen «Libre Belgique». I denne så å si offisielle avis skriver George Blis en lengere artikkel fra Bonn, hvori han informerer oss om tyskernes sorg over sin fører, mennesket Adolf Hitler, og om deres hetsvirksomhet blant de arabiske folk. I Hamburg er det dannet en «befrielsesfront for Arabia» under ledelse av en advokat Ait Ahcen. Denne fører sier åpent og klart at denne front vil benytte alle midler av terror og sabotasje mot Frankrike, og at kampen ikke bare er rettet mot Frankrike, men også mot England og USA, og også mot Føderalis republiken som understøtter Frankrike moralsk og

materielt. Jødene, som den vildeste hets er rettet mot, blir ikke nevnt».

Det er nokså påfallende at det fanatisk zionistiske tidsskrift «Libre Belgique», som har sin støtte hos de belgiske «maquisards», på denne måte utpeker Ait Ahcen og at dette gjengis i det rabiate hetsblad «Jiddische Zeitung» i Buenos Aires en knapp uke før attentatet finner sted. Det er vel imidlertid tvilsomt om de vesttyske myndigheter, som er så opptatt av prosessene mot vaktene i de konsentrasjonsleire som forsvant for tretten år siden, får noen tid tilovers til å finne frem sammenheng og forhold i forbindelse med denne forbrytelse, som vel ikke er tilstrekkelig interessant siden den ikke kan brukes som hets mot tyskere.

Sannheten er naturligvis at advokat Ait Ahcen, den tapre forkjemper for sitt folk, måtte ryddes avveien som en utløsning for raseriet over den vellykkede algirske frihetskamp, en kamp som har vakt den største sympati i Tyskland og som «Jiddische Zeitung» frykter også kan tenne frihetens fakkel i dette land. Det er ikke til å unngå at en i denne forbindelse tenker på mordet på grev Bernadotte, som falt fordi han ikke passet inn i de zionistiske planer.

Omar.

Verdenshistoriens største tragedie

Forts. fra side 5

skranker og brakte ham frem i lyset. Han hadde sikkert ikke noe imot at revolusjonen kom og knuste et foreldet og råttent system.

Men, tenkte jeg, når han nå reagerer så voldsomt må det være fordi revolusjonen har antatt former han aldri hadde tenkt seg muligheten av, særlig da dens herjende virkning på all moral. For den virkningen har vært

Øst- og Syd-Arabia

(Forts. fra side 5).

Katar.

Katar har på 20 000 kvadratkilometer omkring 25 000 innbyggere og har bare den lille hovedstad Doha. Det blir fra 1949 regjert av den reformvennlige sjeik Abdallah ibn Ali ath Thani, som til og med våget midt under den mest hemningsløse amerikanske hetspropaganda mot Egypt og Syria å besøke Kairo! Katar er en liten halvøy som springer frem i Den persiske Bukt, og i det indre er det en steinørken med bare få oaser. Av innbyggerne er 4 000 beduiner. Alle hører til rene arabiske stammer, deriblant Huwāla, som også er representert i Al Hasa. Av 6 000 tidligere negerslaver finnes det ca. 2 000 negere som er etterkommere etter frigitte slaver. Religiøst er en stor del av innbyggerne i Katar wahhabiter. Så finnes det 500 zwølfer, shiiter og karmather. I denne religiøse oppdeling gjenspeiler forholdene i Al Hasa seg. Katar var engang avhengig av Bahrein, men ble så i 1872 besatt av tyrkerne, som beholdt det til 1914. Etter at de var fortrent overtok sjeiken av Doha — den nåværende hovedstad — regjeringen. Sikret av en avtale med England, som ble

grundig. Sovjetfolket av idag har jo ingen annen moral enn den å lystre partiapparatet. Kristendom? Revolusjonens generasjoner ler av de gamle når de nevner ordet Gud. Stor som Sovjetfolkets moralske forsumpning er, så er det dog noe i verden som er større og det er Vestens tåpelighet ved ikke å erkjenne den kjennsgjerning at det ikke er kommunister, men bolsjeviker som står i spissen for Sovjet og stempler dets politikk med sin totale mangel på moral. Enighet om avrustning? Enighet om fredelig samarbeide? Unnskyld at jeg ler.

Det er et blad som heter «The Covenant Message», organ for den verdensomfattende «britisk-israelske» bevegelse. I sitt nummer for oktober i år skriver en kommentator:

«Man blir trett av å understreke at nesten alle kriger på denne planet, all terror, all myrding, all uro og alle brøllende krav om «rettigheter» (fra folk som ikke har noen forståelse av det ansvar som følger med disse rettigheter) og alt arbeide med å oppelske, oppmuntre og lede alt sammen så det tjener deres egne onde planer — at alt dette skyldes mennene i Kreml i Moskva, deres kolle-

fornyet i 1916. Han var dessuten vasall av Nedj, et forhold som Saudi Arabia, som nå eier Nedj, kunne utlede et krav av! Funnet av jordolje — anslått reserve 500 millioner barrels — gjør det lille land til et viktig oljeområde. Konsesjonene innehas av Petroleum Development Qatar Company og International Marine Oil Company. I forhold til oljen er det gamle perlefiske tråd, sterkt i bakgrunnen. Katar er således fortsatt et fattig land, som utenom oljen har få utviklingsmuligheter. Befolkningen lever av jakt, krabber og dadler.

Piratkysten.

Piratkysten — høflig kalt Trucial Coast (våpenstillstandskysten) — har siden 1853 vært et britisk protektorat. Britene nedkjempet det engang så ubehagelige sjørøveri, som sjeikene av dette land drev med sine hurtigseilere og betaler sjeikene pensjon for at de skal holde seg rolige etter at de er blitt berøvet sin hovednæring sjørøveri og slavehandel. Siden har det ikke hendt noe. Som antediluvianske insekter som er havnet i en harpiksdrape og på den måte blitt bevart, lever denne lille vasalstat av England et slags torneroseliv. Det dreier seg om:

- 1) Abu Dhabi under sjeik Schabu, ibn Sultan.
- 2) Dubai under sjeik Said ibn Maktum.
- 3) Schardschah under sjeik Saqr ibn Sultan.
- 4) Adschar under sjeik Raschid ibn Humaid.
- 5) Umm al Qawain under sjeik Ahmed ibn Raschid.
- 6) Ras al Chaimah under sjeik Saqr ibn Mohammed.
- 7) Fuschairah under sjeik Mohammed ibn Hammad.

Bare Dubai som har en noe større havn, er ikke utpreget fattig. Den har kanskje 20 000 innbyggere. Schardschah har som stat 25 000 innbyggere og som by omkring 15 000. Ras al Chaimah og Fuschairah er områder innesluttet i Schardschah.

Alle disse småstater består av sand og ørkenland. Alt i alt omfatter de 10 000 til

som sitter flirende bak dem alle mens han strever med å bruke dem til å bygge opp sitt eget Helvete på Guds jord!»

Der har dere sannheten om det koselige demokratiske Sovjet som hjalp et idiotisk Vesten med å knuse den eneste makt som hadde kunnet knekke bolsjevikerne, Tyskland.

Nå har Vesten fått fjernet «den tyske fare» og jeg sier: «Lykke til med fremtiden!»

Konrad Sundlo.

15 000 kvadratkilometer og klimaet er meget varmt. Tallet på innbyggere utgjør ialt 95 000, hvorav 10 000 beduiner. Av byer av noen betydning nevnes foruten Dubai, Chaima med 6000 innbyggere, Abu Dhabi med 7 000. Befolkningen er ren arabisk og hører til gahtanitenes stammegruppe. Utenom araberne finnes det bare 1400 belutsjere og noen få indere.

Bare Abu Dhabi har hatt en beskjedne folkerepresentasjon, ellers regjerer sjeikene uinnskrenket. Beduinene har imidlertid i stor utstrekning bevart sin bevegelsesfrihet og overskrider stadig grensene mellom disse miniatyrstater. De pensjoner som det bankerotte England betaler disse sjeiker tillater dem såvidt å opprettholde en slags gammeldags orientalsk luksus av den aller mest beskjedne art. Når det gjelder denne regjerende armod, ville det være overdrevent å snakke om feudalisme. Befolkningen lever i ytterste fattigdom. Perlefisket har det gått nedover med, ikke minst takket være japanerperlene. Det drives med ialt 892 fartøyer, derav 335 i Dubai og 300 i Schardschah. England har riktignok i en avtale av 1945 sikret Petroleum Development Trucial Coast konsesjon på oljeutvinning, men det har vært gjort lite for å utnytte forekomstene. Noen amerikanske apostler advarer nå denne arabiske kystbefolkning i rørende ordelag mot den forferdelige bolsjevisme. Imidlertid spør befolkningen seg naturligvis, nedsunket som den er i en trøstesløs tilstand av analfabetisme (90 pst. av befolkningen) og herjet av vitaminmangelsykdommer, om ikke denne bolsjevisme kunne gjøre mer i retning av å skaffe dem skoler og leger enn det råtne britiske kolonistyre. Forøvrig kunne dette utdødde område ikke engang av egen kraft etablere en livskraftig kommunistisk stat! Det som kunne hjelpe disse land på den usalige Piratkyst, ville bare være en felles arabisk stat sammen med Kuwait og Bahrein. Eller enda bedre: tilslutning til en storarabisk stat, som også måtte omfatte de tilgrensende større naboer Irak og Saudi Arabia og som hadde penger og initiativ nok til å gjenopplive disse utdødde lemmer på den arabiske nasjon. Noen av sjeikene har allerede forstått dette og etterligner eksemplet til den dyktige hersker av Katar. De reiser til Kairo og spinner der tråder til Den forente arabiske republikk, som alene kan gi araberne lykke og fremgang.

En slik løsning ville være langt å foretrekke for de nå-

VIKINGENE

Olav og Rane i viking.

(Forts. fra s. 1).

Omkring 1000 år var nordmennene herrer over hele det nordatlantiske område, og hele havet mellom England, Skotland og Island var norsk å kalle.

Hvilken umåtelig kraftut-

værende råtne tilstander, men den blir alltid drevet tilbake med ville skrik fra den store jødiske verdenspresse, som later som den er redd for oljeforsyningen til Vest-Europa bare for å legge hindringer i veien for en styrkelse av Gamal Abdel Nassers stat. Vesten følger i lydighet Israels antiarabiske politikk og budet fra de allmektige zionistiske organisasjoner. Dette er så meget mere ansvarsløst som det allerede kjempes like inn på dette ildsfarlige kystområde, i Omán. Folkereisningen der truer med å sette ibrann dette kystområde som av England er dømt til levende forrættelse. (Fortsettes).

NY BOK!

Herbert Bruder: Ich komme wieder. 248 sider. Innbundet kr. 28.—.

Endelig en bok om den tyske soldat slik han virkelig var, på godt og kanskje også litt ondt. Med kritisk stabsgefretterblikk og med ekte Berlinerhumør skildrer Bruder en fylde av opplevelser. Blant annet forteller han som øyenvitne om det som hendte i Bendlerstrasse under kuppforsøket i juli 1944 og om de siste spøkelsesdage i Flensburg i mai 1945. Men ikke nok med det. Denne bok forteller oss mere enn den tyske Wehrmacht og ånden der, om de tyske offiserer slik de var i messen og på slagmarken enn det er vanlig å få høre. Det er den ukjente tyske soldat som her viser seg som en faktisk ridder uten frykt og dadel og som derfor også tør bekjenne: Jeg kommer igjen. For å beskytte Europa og Norge med det.

FOLK OG LAND's boktjeneste

NYORDNING OG MOTSTAND

(Forts. fra s. 4).

av meninger som var ytret av Scharffenberg og Vogt selv. Professoren ville så skarpt som mulig stå på retten til meningsfrihet for alle!

Johan Vogt kritiserte endel fri gjetning hos doktoranden.

Som en hovedfeil ved norsk okkupasjonshistorie, også ved doktorandens arbeid, nevnte Vogt at man ikke hadde oppsøkt aktørene både hos tyskerne og hos Nasjonal Samling for å innhente disse uttalelser, istedenfor hadde man gått dette viktige kilde-materiale forbi.

Johan Vogt lykkønsket Wyller med hans arbeid og ønsket held og lykke i fortsatt innsats til avlivelse av legender! Referenten vil legge til: Det de mange unge og eldre tilhørere opplevet på Thomas Wyllers doktordisputas, gjorde det til en gledelig og minneverdig dag for Universitetet, en dag da vi alle så vårt vitenskapelige liv fra dets beste side mens herrene i en harmonisk ånd grep fatt i fortidens og fremtidens problemer for det norske samfund.

A. L.

slag, slaget ved Hastings 14. oktober 1066, brakte England i normannernes hender. Gange-Rolfs ætling, hertug Vilhelm av Normandi ble konge av England, og grunnla det engelske rike.

I mellomtiden var også i det russiske rike blitt grunnlagt en nordisk vikingestat i midten av det 9. århundre. Selv om svenskene formentlig var det dominerende skandinaviske element i østerveg så er det ingen tvil om at nordmennene også her spilte en stor rolle. Våre sagaers tallrike beretninger om Gardarrike og Miklegard (Konstantinopel) beviser det tydelig nok.

Således var nordmennene med å grunnlegge to av de mektigste riker i verden, foruten en rekke jarledømmer rundt om i Europa. Og over alt hvor de slo seg ned brakte de med seg en fast lovbundet rettsordning.

Men etter det tragiske nederlag ved Stanford bro ble det norske jarledømmerrike løsgjort i stykker, selv om Håkon II konson så sent som i 1259 hadde befestet Norges herredømme over både Island, Grønland og de norske øyer nord for Skotland.

Uten å beskyldes for nasjonal selvovervurdering kan man vel hevde at neppe noe annet land kan i de 300 år av høymiddelalderen, fra år 1000 til 1300, oppviste en historie jevnbyrdig med det stornorske rikes, også med hensyn

Bøker til jul?

Vi kan tenke oss at mange kanskje vil bruke bøker fra Folk og Lands Boktjeneste som julegave i år. For dem som kan lese tysk er det jo noe utenfor det vanlige som tilbys her.

Noe veldig stort lager kan vi naturligvis ikke holde av disse bøkene, så det hender vi må få bøkene opp fra Tyskland etter at vi har fått bestillingen fordi vi er utsolgt. Dette tar naturligvis litt tid, så hvis ens vil være helt sikker på å få bøkene i god tid før jul, så er det nok best å bestille allerede straks.

De kan nå få følgende bøker gjennom Boktjenesten:

Olga von Barényi: Prager Totentanz. Innb. kr. 31.—.
Panzer Meyer: Grenadiere. Innb. kr. 32.—.
Ulrich Detlev Rose: Die unheimlichen Waffen. Innb. kr. 32.—.
Heinz Guderian: Panzer-Marsch! Innb. kr. 16.50.
Herbert Bruder: Ich komme wieder. Innb. kr. 28.—.
Sepp Frisch: Die Saar blieb deutsch. Innb. kr. 18.60.
Jön Gheorge: Automatic Arrest. Innb. kr. 24.—.
Hans Heyck: König zwischen Tod und Sieg. Innb. kr. 18.—.
Hans-Ulrich Rudel: Von der Stukas zu den Anden. Innb. kr. 15.—.
Friedrich Christian Prinz zu Schaumburg-Lippe: Souveräne Menschen. Innb. kr. 13.—.

Fra Druffel-Verlag fører vi følgende bøker:

Dr. Julius Lippert: Lächle — und verbirg die Tränen. Innb. kr. 24.
Ilse Hess: England — Nürnberg — Spandau. Innb. kr. 15.50.
Ilse Hess: Gefangener des Friedens. Innb. kr. 18.25.
Marc Augier: Götterdämmerung. Innb. kr. 23.50.
Walter Nowotny: Fliegerwunder aus Österreich. Innb. kr. 16.—.
Joachim von Ribbentrop: Zwischen London und Moskau. Innb. kr. 31.—.
General Emilio Esteban-Infantes: Blaue Division. Innb. kr. 17.50.
Helmut Sündermann: Alter Feind — was nun? Innb. kr. 18.—.
Helmut Sündermann: Das Erbe des falschen Propheten. Innb. kr. 28.—.

Bøkene leveres portofritt mot forskuddsbetaling. Eller i oppkrav med tillegg av porto og gebyr. Skriv til Folk og Lands Boktjeneste, Boks 3214, Oslo.

McCarthy: «Den forspildte sejr» kr. 11.00.

Erik Lærum: «Suez—Ungarn—Polen—Cypern» kr. 7.50.

Erik Lærum: «Dansk soldat i krig og fred». kr. 9.00.

P. THJØMØE

Boks 122, Stavanger.
Tlf. 21133 — Postgiro 640 42.

Averter i LAND OG FOLK!

til den indre politiske ordning og det sosiale liv.

Norge hadde også den mest effektive verneforfatning i hele Europa, det var et folk av frie odelsbønder med en høyt utviklet rettsordning, det hadde en nasjonal literatur som ikke noe annet folk i Europa på den tiden.

*

Etter år 1300 begynte for alvor det nasjonale forfall. Og i midten av det 14. århundre kom Svartedauen fra England til Norge over Bergen og rev bort en tredjedel av Norges befolkning.

Den norske ørn stanset sin flukt.

Puck.

Annelise Parow TANNINNSJØNING Trendheim

Gisle Johnsen gt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMØEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Oslo Stigefabrikk

Inneh. **ALF T. LUNDE**,
Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-merte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsebare loftstrapper.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Dagboksblader -

OSVALD FAR ETTERFØLGERE

Det viser seg at revolverbandittene som skjøt ned en politimann i forbindelse med et biltyveri også har drevet spionasje. Den ene av dem var militær befalingsmann og arbeidet i Hærens Overkommando, hvor han hadde fri adgang til militære hemmeligheter, som han tok kopi av og søkte å omsette til noen øststatlegasjoner — det sies uten resultat. En skulle tro at de norske aviser som er så begeistrert for alle de tyskere som under krigen forrødte Tyskland ville rope litt hurra også for disse nordmenn som følger i den store partisanhelt Osvalds spor, men merkelig nok synes det å gjelde en annen regel utenfor Tyskland.

TEORI OG PRAKSIS

Dagbladet forsøker nå å gjøre seg til ridder på en reform av fengselsvesenet og lar en fengselspsykolog Kåre Bødal skrive en kronikk om «Er vi medskyldige?» Som vi før har skrevet er det neppe

denciaen for seg selv.

Blokken av UCRI-deputerte har enstemmig forlangt dr. Gomez avgang. I motsatt fall blir han stilt for en politisk rett. Han er allerede utstøtt av partiet og fratatt medlemsboken. En deputert som ble radiointervjuet uttalte at dr. Gomez har motarbeidet sin regjering fra aller første dag, og at det var første gang i Argentinas historie at en visepresident hadde opptrådt på liknende måte.

Verdens Gang siteres!

14. november.

Gomez nekter å gå av. Det ryktes ellers at regjeringens «babymindre» har til hensikt å resignere. Det dreier seg om den 27 årige Alfredo Allende som er arbeidsminister, og den 29 årige utenriksminister Florit.

Petroleumsstreiken er utsatt inntil videre. «De 62» har meddelt at de er villige til å strekke seg så langt som mulig i retning av en fredelig løsning av de bebudede streiker. Deres representanter skal i aften møtes med president Frondizi.

«La Prensa» bringer i dag en notis om at Oslo-avisen Verdens Gang har hatt en artikkel om Peron som den skyldige bak all den argentinske uro! Har «Don Segundo»-Borthen i Verdens Gang hele tiden vært like flittig til å redegjøre for det som har skjedd i Argentina etter den 1. mai eller kan det tenkes at Folk og Lands lesere er bedre underrettet?

S.

tvil om at Dagbladet er medskyldig i den utglidning som har funnet sted, men rent bortsett fra det, er det nok så rart å lese i bladet nå at «straffetanken viker for behandlingstanken, og man ser på frihetsberøvelse som et nødvendig onde som man nødtvungent griper til der andre reaksjoner ikke hjelper». Det var kanskje derfor bladet i sin tid like godt ville ha skutt alle frontkjempere. Men hva så med de to tyske SS-fangevoktere som bladet følger iherdig i hvert nummer etter at de to pånyle er stillet for retten for samme forbrytelse som de allerede har sittet inne i fjorten år for? Enn om bladet prøvet litt med «behandlingstanken»?

UNGARSK ETTERDØNNINGER

Medlem av Nagys regjering Anna Kethly lever som bekjent i eksil etter oppstanden i Ungarn. Hun har nå gjort henvendelse til FN og krever å bli anerkjent som «den ungarske regjeringens lovlige representant» i FN. Hun hevder å være utpekt av Nagy. Dette er naturligvis vel og bra, men hvorledes er det egentlig med Anna Kethly selv? Har ikke hun selv et stort ansvar for at de røde kom til makten i Ungarn?

DETEKTIV DAGBLADET

For å komme tilbake til de to pistolmennene, så antar Dagbladet at den ene av dem er særlig ansvarlig og antagelig har vært den som har lokket de andre med seg. En minnes uvilkårlig bladets «oppklaring» av attentatene på jødiske synagoger i USA, hvor det lykkedes å finne en som hadde tegnet et hakekors og derfor måtte ansees som skyldig, når en hører at den ene pistolmann er særlig farlig fordi han ikke snakker samnorsk, men la «vekt på å snakke det mest bornerte vestkantriksmål!» Så han får en nok se opp for.

HANDEL MED NEGRE TILLATT IGJEN

Odelstinget har enstemmig opphevet lov av 24. juli 1957 «angående straff for deltagelse i negerhandelen». Dette synes vi nesten er ilde i betraktning av at vi også her hjemme begynner å merke litt av den store invasjon. Sett at en eller annen her hjemme ga seg til å drive slavehandel igjen. Da vet vi nok hvem som fikk skylden!

HEIMEVERNET OG VAPNENE

Heimevernets skjodesløse behandling av våpen synes å fortsette. Nå er det oppdaget et større våpentveri i Heimevernets våpenlager på Søn-

dre Land. Det var ordnet så viselig at den som skulle ha oppsyn med lagret arbeidet borte hele dagen og vel da trengte å sove når han kom hjem sent på kvelden. Det flyter med våpen over hele landet og situasjonen blir mere og mere uhyggelig. Snart er det som i terrorens glanstid under okkupasjonen.

DÖNITZ — DEN TYSKE MARINES AVGUD

De tyske sosialdemokraters forsvarsekspert, en av 20. juli-mennene oberstløytnant dr. Beermann har holdt en uheldig tale for tyske marineoffiserer i Hamburg. Han sa bl. a. at det nå var på tide at to tyske matroser som ble skutt for mytteri i 1917 ble rehabilitert. De sto ham nærmere enn admiralene Dönitz og Raeder, som var kommet med antisemitiske uttalelser, sa han. Hvoretter samtlige marineoffiserer reiste seg og forlot salen. Den tyske avis Rheinischer Merkur, sier da også at Dönitz blir dyrket som en avgud i marinen.

NEGERPROBLEMET I USA

I en korrespondanse til Dagbladet fra Washington forteller Daniel Liseth at en sjåfør sa til ham at «snart består De forente staters hovedstad av utlendinger og negre». Og han la til: «Jeg vet ikke hva som er værre». Det er altså samme problem i USA som i England. Det sorte innslag brer seg og de hvite trykkes ut av boliger og stillinger. Det er det Dagbladet i overskriften kaller «et mirakel av sosial tilpasning»! Hvorfor tar så ikke bladet selv konsekvensen og overlater alle redaksjonskrakkene til negre og — andre utlendinger? Skjønt de som er der gjør sikkert jobben bedre enn noen slike kunne gjøre det.

FOLK og LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kjerschowgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementpriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlendet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

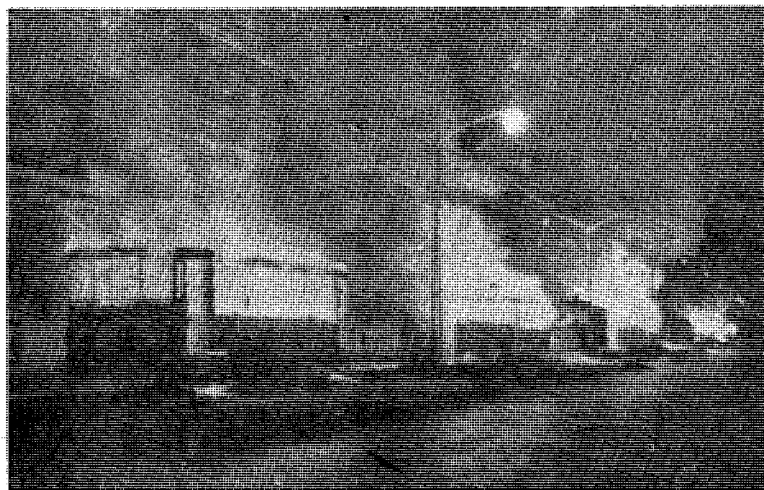
32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Brak postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Bambardstrykkeriet

Oslo

Opphissede demonstranter setter fyr på sporvogner i en forstad til Buenos Aires.

(Forts. fra s. 1).

foreningene krever et lønns-tillegg på 1500 pesos månedlig og frysing av prisnivået. Dessuten er streikene en protest mot at den forlengst vedtatte fagforeningslov ennå ikke er satt ut i livet. Hvis arbeidernes krav ikke blir tatt til følge går organisasjonene til generalstreik på ubestemt tid.

«Den grønne drage».

12. november.

I løpet av de siste par dager er peronistledere og kommunister arrestert over hele landet i et antall av 3000 — mens Quaranta er kommet til Buenos Aires og fremdeles går på frifot! — og de peronistiske aviser er beslaglagt og står under bevoktning som i Aramburatets glanstid. Prominente peronistiske personligheter har gått i dekning eller befinner seg på flukt. Den tidligere guvernør av provinsen Buenos Aires ankom således til Montevideo i dag, hvor han straks fremstilte seg for myndighetene og anmodet om å få status som politisk flyktning. Eksminister Alfieu og den unge, dynamiske leder av peronistpartiets kvinnelige gren, senora de Parodi, er videre blant dem som er gått i dekning. De satt fengslet to og et halvt år under gorillaepoken. På den annen side har Perons såkalte «kronprins», John William Cooce, som siden sin eventyrlige flukt fra fengslet i 1957 har oppholdt seg så å si på flyttende fot over det sydamerikanske kontinent sammen med Peron, vendt frivillig tilbake til Argentina og latt seg fengsle for å bevise at peronistene ikke har hatt noen kuphensikter.

Frondizis kuvending i forholdet til peronistene kan bare forklares med at han nå ligger helt og holdent under presset i visse kretser i de vepnede styrker. Militære medlemmer av losjen «DEN GRØNNE DRAGE» er sjel og nerve i dagens heksejakt og har etablert seg som regjeringens fangevokter. Det er vel heller ikke mange statsmenn som har hatt en så umulig oppgave og så vanske-

lige arbeidsforhold som dr. Frondizi. Hvor lenge vil han greie å holde skansen?

Den intrigerende visepresident.

13. november.

Atter en dag av kokende nervøsitet i det politiske klima.

Visepresident Alejandro Gomez, hvis holdning vi har vært nærmere inne på i et foregående brev, har forårsaket en alvorlig regjeringsskandale og en nasjonal skandale. Gomez har etter alt å dømme vært gorillaenes mann i Casa Rosada, og man har allerede i lengre tid vært klar over at han har hatt sikte på presidentsetet for seg selv. Innenriksminister Alfredo Vitolo meddelte idag pressen at Gomez igårrafter oppsøkte ham og underrettet ham om at det forelå et komplett imot regjeringen, at de tidligere militære ministre ikke kontrollerte situasjonen, at han ville foreslå forhandlinger med de politiske partier og dannelsen av en koalisasjonsregjering, og at han selv var rede til å overta presidentens funksjoner om denne p. g. a. sin sykdom ikke var handledyktig. Vitolo henviste visepresidenten til presidenten som eneste rette vedkommende i et anliggende av denne art. Frondizi lå til sengs i sin private residencia i Olivos med en hård influensa, men trådte ved visepresidentens besøk straks i virksomhet. Han avviste bestemt visepresidentens henstilling om å kontakte de politiske partier for drøftelse av en koalisasjonsregjering og dro deretter i al hast inn til Casa Rosada hvor han innkalte regjeringen til ekstraordinært møte og ga ordre til at landets vepnede styrker skulle settes i alarmberedskap. De militære ministre benektet Gomez påstand, og under det påfølgende strenge forhør nektet visepresidenten å komme med detaljerte begrunnelser for sin påstand. «Plottet» er konstruert forsåvidt som visepresidenten later til å være den eneste aktive deltager i det. Meningen var at han skulle oppnå kontrollen over presi-